

Gyermeket vállalni nagy döntés. Manapság a házaspároknak lehetősége van ezt tudatosan megtervezni, akkorra időzíteni, amikor már lelkileg, anyagilag, fizikailag helyet készítettek a baba számára az életükben. Van, akinek az a fontos, hogy a saját szorongásait, traumáit feldolgozhassa, ilyen-olyan gyarlóságait kezelni tudja, mielőtt érkezik a jövevény, hogy ne örökítse át azokat rá. Más házat, gyerekszobát, autót kíván elébb, hisz anélkül úgy látja, hogy nem lehet. A biztos megélhetés is lehet egy szempont. Ezek mind teljesen érthető megfontolások, ugyanakkor talán nem sok helyet hagynak kibontakozásra a gondviselésnek és a közösség megtartó erejének, illetve annak, hogy megtanuljunk együtt élni a hiányosságokkal, és nem rágódni rajtuk annyit. Márpedig mindhárom megélése igazi élmény tud lenni. Hogy a kis házon még ezernyi felújítanivaló van, vagy épp néhány dolog még feltétlenül szükségesnek tűnik a kisgyerekes hétköznaphoz. Aztán meg kiderül, hogy a pár szerettei (és a gondviselés) szinte sorban állnak, hogy odaadják azt, ami nekik már nem kell, és végül minden a helyére kerül. Már ami tényleg fontos, mert az is sokszor kiderül, hogy nincs is szükség annyi mindegyre.

Mária belevágott, pedig annyi racionális érv szólt volna a nem mellett. Bízott Istenben, tudta, hogy ahol nagy a feladat, ott segítők is lesznek.

Add, Uram, hogy mi is ilyen bizalommal vágjunk bele az elsőre ijesztő feladatokba!

Büki-Nagybán Piroska, Budapest